

BITI OVCA?

4. vazmena nedjelja, C

Priznajem, ne volim biti ovca koja bleji i ne razmišlja. Nitko se danas rado ne uspoređuje s ovcom. Naime, za razliku od druge stoke, npr. svinja, ovce slijede svoga pastira, poznaju mu glas. Tako je onda ovca postala simbol osobe koja ne razmišlja, koja nema svoju osobnost nego samo „bleji“ i pušta da je drugi vode i usmjeravaju. Razumljivo je dakle da za nas slika ovce ne izgleda privlačno. Doista tko bi to htio biti ovca? Pa što je onda Isus htio reći tom slikom kad je rekao da je on pastir, a mi ovce?

Pogledajmo. Ne damo li se mi u određenom trenutku voditi? Tako se maleno dijete posvema prepušta svojim roditeljima, jer inače ne mi moglo opstati. Tako dvoje zaljubljenih dopuštaju jedno drugome da budu vođeni. nama je normalno da s punim povjerenjem dopuštamo da nam nama bliska osoba uređuje određene vidove vlastitog života. Muž se prepušta ukusu žene u pojedinim stvarima i obratno. Prepuštamo iskusnim stručnjacima da u nekim delikatnim situacijama odluče umjesto nas, kao kad npr. idemo na operaciju: potpunoma se prepuštamo u ruke zdravstvene ekipe.

Sada već biva jasnije. Vidimo, ako vlada povjerenje, štoviše, ako vlada ljubav među osobama, onda uopće nije problematično ako se ljudi dadu voditi. Poteškoća je onda kad si netko uzme pravo da odlučuje umjesto nas. Onda govorimo o tiraniji, diktaturi, dominaciji ili o nedemokratskim sustavima.

I što je onda s tim da mi postanemo ovce Krista Pastira? Kao prvo, podsjetimo se što je taj Pastir učinio: dao je život za svoje ovce. Isus se ne želi nametati, ne želi biti služen, nego služiti. Isus uspostavlja s nama odnos ljubavi i povjerenja. On nije nasilan. Ne želi uzimati ničiju slobodu. On je naime naš spasitelj i poziva nas da idemo njegovim putem spasenja. On je Put, Istina i Život. Isus nije od onih glavara i poglavara koji ne dopuštaju drugima da razmišljaju svojom glavom. Ona veza kojom nas Isus privlači jest ljubav, baš kao što veli prorok: „*Užima za ljude privlačio sam ih, konopcima ljubavi*“ (Hoš 11,4).

Biti Kristova ovca znači imati povjerenja u njega. Znači vjerovati da on najbolje zna, da me nikad ne napušta, da u svakom trenutku daje život za mene. Nije za mene ponižavajuće biti Kristova ovca. Takvi su bili svi apostoli: što su oni znali o apostolskom pozivu kad su krenuli za Isusom? Imali su povjerenja i ljubavi. Prihvatim li i ja Isusa za svog Pastira znam da nisam sam. Istina, ulazim u avanturu, baš kao i apostoli. Ne znam što me čeka. ponekad mi se čini da će me valovi prekriti, da gubim tlo pod nogama. Ponekad ne vidim ni kuda idem niti kamo bih trebao stići. Ali nisam sam. Ne zaboravimo. Isus nas ljubi. Isus predaje život svoj za nas. Isus nas vodi radi nas samih, a ne (kao što to ljudi rado čine) da bi se istakle njegove pastirske sposobnosti „*Tvojem dobru te učim*“, reklo bi Pismo (Iz 48,17). Tako nam danas Isus veli: „*Ja im dajem život vječni te neće propasti nikada i nitko ih neće ugrabiti iz moje ruke.*“ A koga da slijedimo? Ovozemne proroke? Svoje strasti? Želju za uspjehom, karijerom, bogatstvom? Tko mi to može ponuditi i jamčiti puno srce, vječnu sreću? Rekao bi Petar: „*Gospodine, kome da idemo? Ti imaš riječi života vječnoga*“ (Iv 6,68).

Zvonko Pažin